

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1458/2531

พนักงานอัยการ จังหวัด สุพรรณบุรี โจทก์ โจทก์ร่วม โจทก์ นาง เพียร พงษ์พานิชโจทก์ นาย นพรัตน์ ศิริจันทร์วงศ์
ณ อยู่ธยา กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 277 ตี, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 289, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา
277ตรี, ป.อ. มาตรา 278, ป.อ. มาตรา 280, ป.อ. มาตรา 284, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา
318, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 7, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 72, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 91

ย่อ / หลักกฎหมาย

แม้โจทก์จะไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นจำเลยที่ 2 ร่วมข่มขืนกระทำชำเราและฆ่าผู้ตายก็ดี แต่โจทก์มี
พยานแวดล้อมซึ่งล้วนแต่เห็นเหตุการณ์ใกล้ชิดกับการตายและการพบศพของผู้ตาย เมื่อฟัง
ประกอบคำรับสารภาพของจำเลยที่ 2 ในชั้นสอบสวนแล้ว รับฟังได้ว่าจำเลยกระทำผิดจริงศาลล่าง
ปรับบทลงโทษในข้อหาข่มขืนกระทำชำเราและฆ่าผู้ตายว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ตี และมาตรา 289 นั้นไม่ถูกต้อง เพราะมาตรา 277 ตีมิใช่
บทความผิด แต่เป็นบทที่ลงโทษให้หนักขึ้นแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคสองความผิด
ตามมาตรา 276 และมาตรา 289 ก็มีหลายวรรค ทั้งมาตรา 277ตรีก็เป็นบทลงโทษที่มีหลาย
อนุมาตรา ต้องปรับบทให้ถูกต้องชัดเจนโดยมีผลถึงจำเลยที่ 1 ด้วยว่าจำเลยที่ 1,2 มีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรค 2 ให้ลงโทษตามมาตรา 277 ตี(2) และมีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289(4),(5) และ (7).(ที่มา-สงเสริมฯ)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 276, 277ตรี, 278, 280, 284,
288, 310 และ 318 พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 7 และ 72 จำเลยทั้งสี่ให้การปฏิเสธ
ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ตี
และ 289 และจำเลยที่ 2 มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 7 และ 72 ความผิดฐาน
ข่มขืนกระทำชำเราเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย ให้ลงโทษประหารชีวิตและความผิดฐาน
ฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดหรือหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดอื่นที่ตนทำไว้ ให้ลง
โทษประหารชีวิตความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตให้จำคุกจำเลย
ที่ 2 มีกำหนด 2 ปี จำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน ลดโทษให้หนึ่งในสามตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78ประกอบมาตรา 52 คงลงโทษจำเลยที่ 1 และที่ 2 ในความผิด
ฐานข่มขืนกระทำชำเราเป็นเหตุให้ผู้ถูกกระทำถึงแก่ความตาย เป็นจำคุกตลอดชีวิต และความผิด
ฐานฆ่าผู้อื่นเพื่อปกปิดความผิดหรือหลีกเลี่ยงให้พ้นอาญาในความผิดที่ตนทำไว้เป็นจำคุก
ตลอดชีวิต สำหรับความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นจำคุกจำเลยที่ 2
มีกำหนด 1 ปี 4 เดือน ศาลให้ลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 และที่ 2 ตลอดชีวิตแล้ว จึงไม่ต้องนำโทษใน
กระทงความผิดอื่นมารวมเข้าด้วยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3)คงให้ลงโทษจำคุก
จำเลยที่ 1 และที่ 2 ตลอดชีวิตเท่ากัน ข้อหาอื่นให้ยกเสีย ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 3 และที่ 4
โจทก์ โจทก์ร่วม จำเลยที่ 1 และที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยที่ 1 และที่ 2 ฎีกา ใน
ระหว่างพิจารณาคดีของศาลฎีกา จำเลยที่ 1 ขอลอนฎีกา ศาลฎีกาอนุญาต ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า 'ใน

ชั้นฎีกาคงมีปัญหาที่จะวินิจฉัยเกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ว่าได้กระทำความผิดฐานร่วมกับจำเลยที่ 1 ช่มชึ้ง กระทำชำเราเด็กหญิง ม. จนสำเร็จความใคร่ แล้วฆ่าเด็กหญิงม. เพื่อปกปิดความผิดดังโจทก์ฟ้องหรือไม่เท่านั้น ในปัญหานี้โจทก์มีนายเสวย มงคลรัตน์ เบิกความเป็นพยานว่า ในวันที่ 5 สิงหาคม 2527 เวลาประมาณ 11 นาฬิกา ได้เห็นเด็กหญิง ม. และจำเลยที่ 2 ลงจากรถยนต์ที่ถนนหลังบ้านของจำเลยที่ 3 แล้วเด็กหญิงม. และจำเลยที่ 2 ได้พากันเดินไปทางบ้านของจำเลยที่ 3 โดยมีจำเลยที่ 1 ซึ่งขี่รถจักรยานยนต์แล่นตามรถยนต์มาได้ขี่รถแล่นตามเด็กหญิง ม. และจำเลยที่ 2 ไปด้วย และในตอนเย็นได้กลับมาถึงวัดป่าพฤษภูมิเวลาประมาณ 17 นาฬิกา พบชาวบ้านชุมนุมกันอยู่ที่บ้านนายทวีหรืออ้อและชาวบ้านได้ถามว่าพบเห็นเด็กหญิงม. บ้างหรือไม่ จึงได้เล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นเด็กหญิงม. ไปกับจำเลยที่ 2 ให้ฟัง นายพยุ่ง คล้ายสุบรรณ พยานโจทก์เบิกความว่าในวันที่ 5 สิงหาคม 2527 เวลาประมาณ 11 นาฬิกา ได้พายเรือผ่านบ้านของจำเลยที่ 3 ได้ยินเสียงร้องของผู้หญิงร้องให้ช่วยด้วยดังมาจากทางบ้านของจำเลยที่ 3 นายอุดม สว่างประเสริฐ พยานโจทก์เบิกความว่าในวันที่ 5 สิงหาคม 2527 เวลาประมาณเที่ยงวัน ได้ไปซื้อกล้วยที่บ้านของจำเลยที่ 3 และที่ 4 เมื่อเดินไปถึงทางหลังบ้านได้ไปยืนอยู่ที่ประตูพบจำเลยที่ 2 เช็ดถูรอยเลือดเมื่อร้องถามซื้อกล้วยจำเลยที่ 3 ปฏิเสธว่าไม่มี นายอรรถแสงอาวุธ พยานโจทก์เบิกความว่าในวันที่ 5 สิงหาคม 2527 เวลาประมาณ 21 นาฬิกา ได้พายเรือหาปลาไปทางบ้านของจำเลยที่ 3 และจำเลยที่ 4 เห็นจำเลยที่ 2 พายเรือสวนทางมาโดยที่จำเลยที่ 1 นั่งอยู่ที่หัวเรือตรงตอนกลางเรือมีผู้หญิงนอนอยู่ เห็นจากแสงไฟฟ้า หลอนนีออนและหลอดธรรมดาจากบ้านที่อยู่ฝั่งตรงข้าม นายถาวร ภูพันธ์พยานโจทก์เบิกความว่าเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2527 เวลาประมาณ 22 นาฬิกา ได้เดินพาคนมาถึงบริเวณบ้านของนางเป่ล่ง เป็นสวนกล้วยได้เปิดไฟฉายซึ่งติดอยู่ที่ศรีษะส่องไปเห็นจำเลยที่ 1 และที่ 2 วิ่งหนีไปทางแม่น้ำ เมื่อฉายไฟไปที่ท้องร้องสวน เห็นผู้หญิงนอนอยู่มีใบตองปิดไว้ จึงรีบกลับบ้าน รุ่งขึ้นได้ไปเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นจำเลยที่ 1 และที่ 2 หนีไปให้นายเกรียงไกร ศรีพัฒน์ เจ้าของโรงสีข้าวซึ่งตนเป็นลูกจ้างอยู่ ฟังนายเกรียงไกรก็มาเบิกความเป็นพยานโจทก์ว่านายถาวรได้มาเล่าเหตุการณ์ดังกล่าวให้ฟังจริง และให้ไปบอกให้โจทก์ร่วมทราบ นายถาวรจึงไปที่บ้านนายทวีหรืออ้อและเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นให้นายมานิตย์ โพธิ์ไพจิตร สารวัตรกำนันฟัง นายมานิตย์ได้มาเบิกความเป็นพยานโจทก์อีกว่าในวันที่ 6 สิงหาคม 2527 ขณะที่คุยอยู่กับนายทวีหรืออ้อมีนายเสวยมาเล่าให้ฟังถึงเรื่องพบเห็นเด็กหญิงม. ลงรถไปกับจำเลยที่ 2 แล้วมีนายถาวรมาพบอีกและเล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้ฟัง หลังจากรับแจ้งเช่นนั้นแล้วได้ไปที่บริเวณสวนของนายเป่ล่งก็พบเด็กหญิงม. นอนอยู่ในร่องสวนจึงกลับไปแจ้งความที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอบางปลาม้า พันตำรวจโทเกษม เจริญโต ขณะที่ยังรับราชการตำแหน่งสารวัตรใหญ่อยู่ที่สถานีตำรวจภูธรอำเภอบางปลาม้าพยานโจทก์เบิกความว่าเมื่อได้รับแจ้งจากนายมานิตย์แล้วจึงไปยังที่เกิดเหตุ พบศพเด็กหญิงม. ที่ร่องสวนของนางเป่ล่ง มีประชาชนมามุงดูจำนวนมาก ได้มีนายเสวย นายพยุ่งนายอรรถและนายถาวรซึ่งมาดูศพด้วยได้เล่าเหตุการณ์ที่พบเห็นจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้ฟัง ขณะนั้นเองจำเลยที่ 1 ได้มาดูเหตุการณ์ยังที่เกิดเหตุด้วย นายอรรถและนายถาวรชี้ตัวจำเลยที่ 1 ให้ดู พันตำรวจโทเกษมจึงให้จำเลยที่ 1 สืบตำรวจสวาลย์ พงษ์พันธ์และเจ้าพนักงานตำรวจที่ร่วมไปด้วยจับจำเลยที่ 1 ได้พร้อมด้วยรถจักรยานยนต์ของกลาง รุ่งขึ้นวันที่ 7 สิงหาคม 2527 จับจำเลยที่ 2 ได้ ขึ้นสอบสวนจำเลยที่ 1 และที่ 2 ให้การรับสารภาพว่าได้ร่วมกันช่มชึ้งกระทำชำเราเด็กหญิงม. จนสำเร็จความใคร่คนละหลายครั้ง แล้วร่วมกันฆ่าเด็กหญิงม. โดยใช้ไม้ที่ตอกตะปูตีและใช้เชือกกล้วยรัดคอกจนถึงแก่ความตาย แล้วนำศพเด็กหญิงม. ไปทิ้งไว้ที่ร่องสวนของนางเป่ล่งจริง ทั้งจำเลยที่ 1 และที่ 2 ได้นำ

เจ้าพนักงานสอบสวนไปชี้ที่เกิดเหตุและแสดงลักษณะอาการที่กระทำต่อเด็กหญิงม. ให้ดูและถ่ายภาพประกอบคำรับสารภาพไว้ ศาลฎีกาได้พิเคราะห์พยานหลักฐานของโจทก์ดังกล่าวแล้วเห็นว่า แม้โจทก์จะไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นจำเลยที่ 2 ร่วมข่มขืนกระทำชำเราและฆ่าเด็กหญิงม. ก็ดี แต่พยานแวดล้อมของโจทก์ดังกล่าวข้างต้นล้วนแต่เห็นเหตุการณ์ใกล้ชิดกับการตายและการพบศพของเด็กหญิงม. ประกอบกับคำรับสารภาพของจำเลยที่ 2 ก็มีได้กระทำต่อหน้าพนักงานสอบสวนตามลำพัง ยังมีนายภุชงค์รุ่งโรจน์ นายอำเภอบางปลาม้าในขณะนั้นรู้เห็นอยู่ด้วย นายภุชงค์เบิกความเป็นพยานโจทก์ว่าจำเลยที่ 2 รับสารภาพด้วยความสมัครใจดังคำเบิกความของพันตำรวจตรีสุทิน เทพรักษ์ ซึ่งเป็นพนักงานสอบสวนผู้สอบสวนจำเลยที่ 2 ไว้ และนายภุชงค์ก็ร่วมไปดูจำเลยที่ 2 นำชี้ที่เกิดเหตุให้เจ้าพนักงานตำรวจถ่ายภาพไว้ประกอบคำรับสารภาพซึ่งจำเลยที่ 2 ได้กระทำด้วยความสมัครใจเช่นกัน คำรับสารภาพของจำเลยที่ 2 มีรายละเอียดแห่งการกระทำของจำเลยที่ 2 อย่างชัดเจน ไม่มีร่องรอยพิรุธให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 รับสารภาพโดยความไม่สมัครใจหรือเกรงที่ไม่เป็นความจริงขึ้นมาเอง หรือพนักงานสอบสวนสร้างปั้นแต่งแต่ประการใด พยานหลักฐานโจทก์จึงมีน้ำหนักรับฟังเชื่อเป็นความจริงได้ ที่จำเลยที่ 2 นำสืบว่า ในวันที่ 5 สิงหาคม 2527 ตลอดทั้งวันจำเลยที่ 2 อยู่ที่บ้านของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ซึ่งเป็นบิดามารดา ตลอดเวลาจนถึงเวลากลางคืนติดต่อกับคืนวันที่ 6 สิงหาคม 2527 โดยไม่ได้ออกไปจากบ้านเลย ศาลฎีกาเห็นว่าเป็นคำปฏิเสธแห่งการกระทำความผิดของจำเลยที่ 2 ไม่เป็นกิจจะลักษณะที่หนักแน่นพอเชื่อถึงขนาดจะหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ดังกล่าวข้างต้นได้ ทั้งจำเลยที่ 2 มิได้นำสืบพิสูจน์ให้เห็นว่าพยานหลักฐานของโจทก์เป็นการจงใจใส่ร้ายจำเลยโดยปราศจากความจริง ปัญหาเรื่องเส้นขนของลับที่เก็บได้จากกางเกงในของเด็กหญิงม. ที่จำเลยโต้เถียงว่า เส้นขนที่หลุดออกเองจะไม่มีรากของเส้นขนติดอยู่ แต่ตามคำเบิกความของร้อยตำรวจเอกกิตติ ฉัตรตะพานิช พยานโจทก์ผู้ตรวจพิสูจน์ว่าเส้นขนของกลางทั้งหมดที่ส่งมาให้ตรวจนั้นเป็นเส้นขนที่มีรากทุกเส้น ก็ดี แต่ยิ่งถือเป็นเหตุสำคัญที่จะฟังว่าจำเลยที่ 2 ไม่ได้กระทำความผิดได้ไม่ เพราะพยานหลักฐานของโจทก์และจำเลยข้อนี้เป็นการตรวจพิสูจน์ตามหลักวิชาการแต่ตามลักษณะแห่งบาดแผลและลักษณะสภาพของเด็กหญิงม. ทำให้เห็นว่าเด็กหญิงม. ถูกทำร้ายอย่างรุนแรงและเกิดมีการต่อสู้ขัดขืนของเด็กหญิงม. เป็นอย่างมาก ซึ่งอาจทำให้เส้นขนหลุดออกโดยมิใช่หลุดออกเองอย่างธรรมดาตามที่จำเลยที่ 2 โต้เถียงก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์ดังกล่าวข้างต้นฟังหนักแน่นดังได้วินิจฉัยมาแล้ว ความสงสัยในเรื่องเส้นขนจึงไม่มีเหตุที่จะหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์จนสิ้นเชิงได้ โดยเหตุนี้ข้อเท็จจริงเชื่อว่าจำเลยที่ 2 ได้ร่วมกับจำเลยที่ 1 ข่มขืนกระทำชำเราแล้วฆ่าเด็กหญิงม. ดังโจทก์ฟ้องจริง ฎีกาของจำเลยที่ 2 ฟังไม่ขึ้น แต่ที่ศาลล่างทั้งสองปรับบทลงโทษในข้อหาข่มขืนกระทำชำเราและฆ่าผู้ตายว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 ตรี และมาตรา 289 นั้น ยังไม่ถูกต้อง เพราะมาตรา 277 ตรี มิใช่บทความผิดเป็นบทที่ลงโทษให้หนักขึ้นแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 276 วรรคสอง ความผิดตามมาตรา 276 และมาตรา 289 ก็มีหลายวรรคทั้งมาตรา 277 ตรี ก็เป็นบทลงโทษที่มีหลายอนุมาตรา จึงเห็นควรแก้ไขให้ถูกต้องและชัดเจน โดยให้มีผลถึงจำเลยที่ 1 ที่มีได้ฎีกาด้วย พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคสอง ให้ลงโทษตามมาตรา 277 ตรี (2) และมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4), (5) และ (7) นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์'.

องค์คณะ

สุชาติ จิระชาติ · สมศักดิ์ จุสวัสดิ · เสงี่ยม ทวีชัยการ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1458/2531>